

V nakladatelství Galén vydal **Vladimír Veit** nové album, pro které zhudebnil devatenáct básní Jana Skácela a podle té úvodní ho nazval **Rosa**

Coeli

Za vlastního kytarového doprovodu je také nazpíval, když se v sedmi titulech k němu pěvecky připojila třináctiletá

Adélka Řezáčová

. Podle Vladimírova vyjádření to je nadaná zpěvačka a akordeonistka s literárními ambicemi, jejíhož čistě znějícího hlasu je zde využito především u básní určených dětským čtenářům. Vladimír tu po albu Texty, poprvé vydaném exilovým Šafránem v roce 1982, opět osvědčil, že umí velmi citlivě a nápaditě zhudebňovat cizí verše. Se stejnou měrou vcítění je pak dokáže interpretovat s jednoduchým kytarovým doprovodem, který je zde ale daleko působivější než přítomnost většího tělesa vybaveného bohatě propracovaným aranžmá.

Příjemný poslech přinášejí všechny písně alba, ale rád bych upozornil především na tu úvodní a zároveň titulní. Její text je připomínkou ruiny kláštera premonstrátek v Dolních Kounicích, o němž lze získat mnoho informací na internetu. Při pohledu na snímky pozůstatků této gotické stavby je jasné, proč tomuto historickému objektu věnoval brněnský básník pozornost i proč Vladimír z rozsáhlého Skácelova díla vybral právě tuto báseň. Stejně tak nemohly uniknout jeho pozornosti dvě lehce nostalgické –

Zahradnictví tety Marie

(

A teta Marie už také dávno není/ co všechno voda za ta léta vzala/ občas však v Brně divukrásně prší/ jako by teta šerík zalévala

) a

Předměstské kino

(

Malinké kino na předměstí/ malinké jako lidské štěstí/ a před ním zaprášený akát/ Tam služky chodívaly plakat/ a slzy upřímné a jasné/ v takovém kině když se zhasne/ chutnají na rtech jako moře

). Velmi působivá, v textu i hudbě, je

Píseň o nejbližší vině

, a samozřejmě čtyři Skácelovy

Uspávkanky

, což jsou básně přímo určené ke zhudebnění, protože ukolébavku je lepší zpívat než jen recitovat. Velmi zdařile vyznívají i písně, v nichž se k Vladimírovu hlasu přidává dětský, nebo možná už dívčí hlas Adélky, jejichž texty jsou plné něžného humoru a fantaskních představ.

Nápaditě byl zvolen i závěr alba. Tvoří ho píseň

Most

, v níž se básník velmi poetickým způsobem vyrovnává s překonáním smutku a bolesti, ale i s odchodem na „druhý břeh“ (

Po mostě který nad bolestí/ jak krásné paví oko tkví/ na druhou stranu přecházejí/ kde smutek smutné netrápí

).

Obal alba ozdobený snímkem pozůstatků stěn chrámu kláštera Rosa Coeli je doplněn

Veit zpívá Skácela

Napsal uživatel Ivan Kott
Úterý, 06 Srpen 2013 23:51

bookletem s portréty Vladimíra a Adélky a se všemi texty, což umožňuje poezii nejen poslouchat, ale i číst. Takže nakladatelství Galén se opět podařilo obohatit náš hudební trh o skvělou novinku.

```
{desky  
1229  
}
```